

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Sententia iij. Ego pro eis rogo &c. xlvj.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

factus est, volente Patre, ut ad vitam perpetuam lapsus ad inferos hominum genus restitueret. Hoc iam potentate Christi factum est: mortem destruxit, diaboli tyrannidem euertit, peccati vires extinxit, ineffabilem clementiam erga nos habuit, peccata nostra dimisit, errantes illuminauit, & ad verum Deum reduxit. Quae uniuersa virtute Christi consummata, faciunt ut ab omnibus Pater glorificetur. Omnes enim qui in terris sunt, sapientiam, & virtutem, & misericordiam Dei hoc pacto intellexerunt. Et nunc ait, clarifica me tu Pater apud te ipsum, claritate qua habui, priusquam mundus fieret, apud te. De incarnatione hic sermo habetur, cum nondum carnis natura clarificata esset, neque induisset incorruptionem, neque in regiam sedem ascendisset: ideo non dixit, super terram, sed apud te. Hac nos claritate pro portione nostra donabimur, si virtutem amplectemur. Ideo S. Paulus inquit: si tamen Rom. 8. compatimur, ut simul conglorificemur. Et profecto innumeris sunt lachrymis prosequendi, qui tanta propostae gloria sibiipsis deficiunt: quibus cum liceat vna cum Dei filio regnante & glorificari, tantis seipsos bonis defraudant. Nonne si laboribus confici, si innumeras mortes mori oporteret: omnia pro tanta gloria ponenda essent? Non enim sunt condignae passionis huius temporis, ad futuram gloriam, quae reuelabitur in nobis.

Chrysoft.
Hom. 79.
in Ioannem.

Rom. 8.

Ibidem.

SENTENTIA III.

Ego pro eis rogo. Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi, quia tui sunt.

PARACLESIS.

Mediatorem CHRISTVS Dominus noster seipsum rursus ut hominem facit. Dei enim est & hominum Reconciliator, magnus verè & sanctus Pontifex noster, qui suis interpolationibus genitorem

CAPVT

XLVI.

Cyrillus lib.
11. cap. 19.
in Ioannem.

Q 4

pro-

Ioan. 1.

proprium placat. seipsum pro nobis offerens. Ipse namque hostia & ipse sacerdos, ipse mediator, ipse agnus verus qui tollit peccata mundi. Sanè figura & umbra Mediationis Christi, mediatio prisca Moysi fuit: & pontifex secundum legem, pontificem qui super legem est, figurauit. Moyses enim atque Aaron inter Deum & Iudeorum multitudinem continuè mediabantur: modo iram Dei peccatis populi concitatum placantes, & superiorem gratiã imbecilibus impetrantes: modo missus benedictentes, & secundum legem Deo sacrificia offerentes, aut pro peccatis populi, aut ut gratias Deo pro beneficiis agerent. Christus autem, qui pontifex & mediator in ultimis seculis fuit, rogat quidem pro nobis homo, liberaliter autem unã cum Deo patre dona dignis distribuit. Quod S. Paulus aperte docuit, dicens:

Rom. 1.
1. Cor. 1.

Gratia vobis & pax à Deo patre nostro, & Domino Iesu Christo. Qui ergo ut homo rogat: is ut Deus distribuit. Immaculatus enim ac sanctus pontifex cum sit, non pro infirmitate sua, ut legis pontifices solebant, sed pro salute nostra seipsum obtulit semel, Paracletus & Propitiatio factus pro peccatis nostris. Sed Saluator noster pro mûdo hic rogare abnuit, nimirum suos à non

1 Ioan. 2.

suis separans: verùm beatus Ioannes non pro nostris peccatis solum propitiationem & paracletum illum esse, sed pro vniuerso affirmat mundo. Nam ne pro Iudeis tantum paracletus esse Dominus apud Patrem videretur, non autem etiam pro aliis gentibus, quæ vocati obsecrati sunt: necessario, pro toto mundo adiecit, id est, pro omnibus qui per fidem vocati ad iustitiam & sanctificationem perueniunt. Quod etiã intelligens S. Paulus, inquit: Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum. Recipiens enim

1. Cor. 5.

Christus ut mediator, omnes qui ad eum per fidem con-

CMT.

currunt, & per seipsum Patri offerens, Deo mundum
reconciliant.

SENTENTIA IIIII.

Tui sunt: & mea omnia tua sunt: & tua mea sunt.

PARACLESIS.

Sicut antea dixerat, Tui erant, & mihi eos dedisti: CAPVT
Sua nunc dicit, Tui sunt: & mea omnia tua sunt. XLVII.
Operatam sententiam, & omnibus modis, ut ample-
ctitur, dignam. Ego, inquit, rogo pro meis discipulis, &
pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me: &
commendo eos tibi Patri meo caelesti, ut suscipias eos in
tuam tutelam. Neque verò eos tibi commedo tanquam
alienos, sed ut proprios: quia tui sunt. An tuos deserere
poteris? Scriptum est enim, Dominus non derelinquet
sanctos suos: in aeternum conseruabuntur. Cogitabimus
ergo nos in omni afflictione nostra, & praesertim in mor-
tis periculo, non alienos, sed Domini esse, sanguine Chri-
sti redemptos, & propter Christum in filios & Regni
caelestis haeredes adoptatos: Deum autem pro sua Boni-
tate nunquam nos deserturos, sed in omnibus periculis
conseruatuos esse. Audi Esaiam hac de re concionan-
tem: Montes comouebuntur, & colles contremiscent
misericordia autem mea non recedet à te, & foedus pacis
mea non mouebitur: Dixit miserator tuus Dominus.
Quare Deo confidamus, omnesq; curas in eum conijcia-
mus: ipse enim sollicitus est nostri.

Psal. 38

Esa. 54

1. Pet. 5.
Psal. 54

SENTENTIA V.

Pater sancte, serua eos in nomine tuo, quos dedisti
mihi, &c. Quos dedisti mihi, custodiui: & ne-
mo ex eis periit, nisi filius perditionis.

Q

PARA-